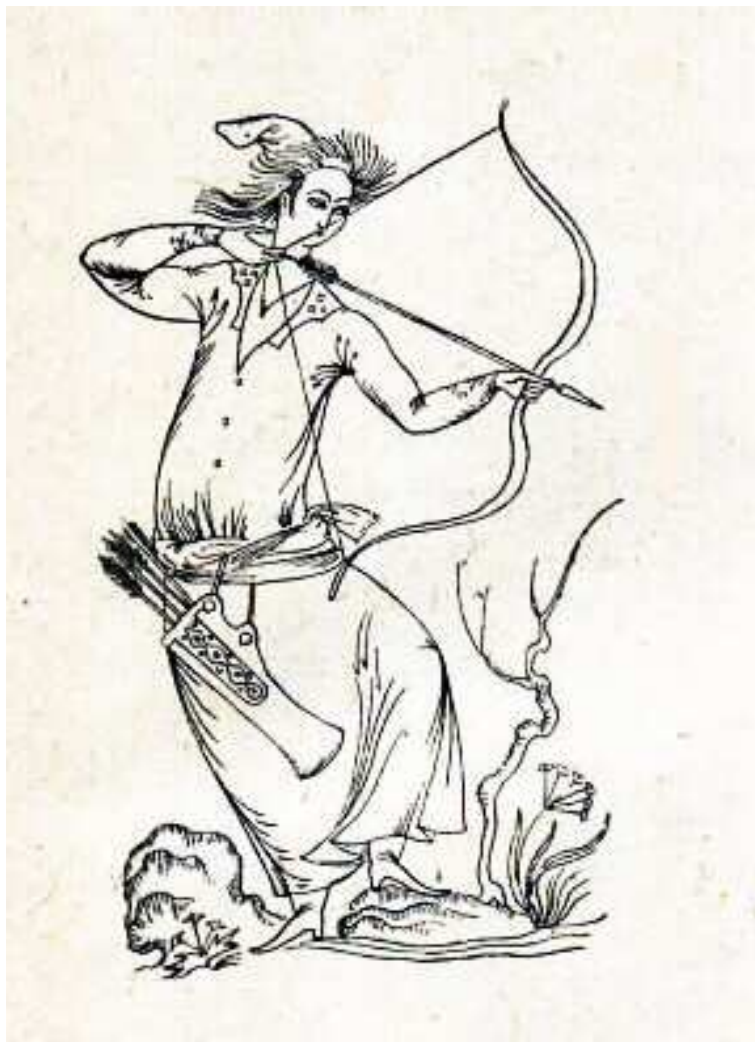

מבריקים ובוהקים בכל צבעי הקשת. ואחריה, דולק
בפה מאיים ונורא, נחש ענק ומנומר. הוא כבר קרוב
– עוד צעד אחד והוא יתפוש אותה וינגוס בה
בשיניו!

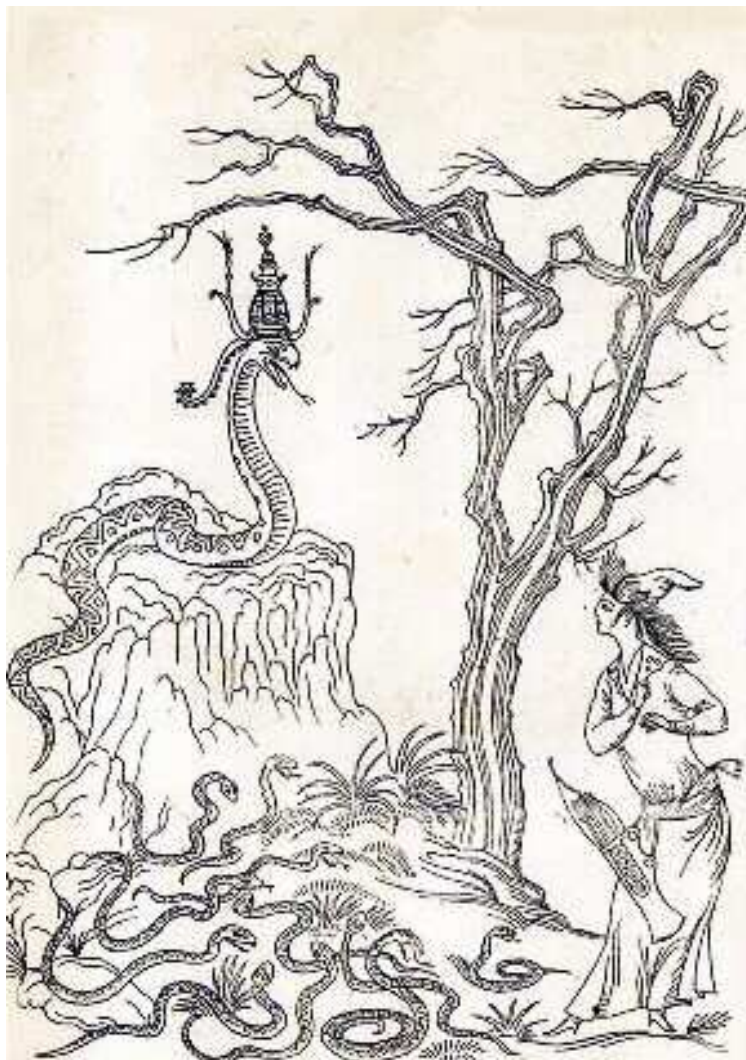
הצייד כאריבו

בעולם יש הכל, אך אין דבר המושלם יותר מהאדם.
בממלכה רחוקה, בארץ נידחת, חיי לו צייד ושמו
היה כאריבו. הוא היה חכם וליבו היה צח. אפילו פת
לחם לא יאכל לבדו – הוא מזמין את שכניו ומתחלק
איתם. דלתות ביתו פתוחות יומם וליל, הן לגדולים
והן לקטנטנים. מי שיכנס אליו רעב – ייצא שבע. מי
שיכנס עצוב – ייצא עליז. למי שיש דאגה כבדה
בלבו – יחלוק אותה עם כאריבו וישוב לביתו בלב
קל.

וצייד היה, שאין שני לו: צפור לא תחמוק מחציו,
חיה לא תוכל להסתתר בהרים ונחש לא יברח
למחילתו.

יום אחד יצא כאריבו לצייד. הוא הגיע רחוק מאוד,
טיפס על הר גבוה וראה: מסלע לסלע רצה לה
ומסתתרת נחשה צעירה יפהפייה. קשקשיה

כאריבו מתקרב, כבר עומד לחצות את סף דלתו
אך הנחשים לא הכישו אותו אלא אמרו:
"שמע כאריבו! פצעת נחשה יפהפייה והיא הבת של

כאריבו ממש החוויר מרוב כעס, הוריד את קשתו
מהכתף ושלח חץ בנחש האיום. אך החץ לא פגע
בנחש, אלא בנחשה העדינה ופצע אותה. עם זאת,
הנחש הנורא נבהל וברח.

"שאתעוור!!" צעק כאריבו מתוסכל, וחזר עצוב
לביתו.

בינתיים הסתבר, שהנחשה הצעירה אותה פצע,
הייתה בתו של מלך הנחשים.

כשנודע לו מה קרה, הוא כל כך התרגז, עד כי שן
אחת משיניו תקע באדמה ואת השניה בשמיים.

"מייד גשו אל הצייד", הוא ציווה על שני נחשי חצר.

"אחד מכם יתחבא מתחת לסף ביתו והשני תחת

התקרה. ברגע שכאריבו יכנס לחדר – הכישו אותו:

האחד בראש והשני בעקב. שיתייבש מהארס הזה!"

ש-ש-ש-ש-ש-ש-ש-ש – זוחלים הנחשים בין

האבנים.

אומר נחש אחד לשני: "אנחנו יודעים שכאריבו הוא

איש חכם בעל לב זהב. במה יכלה הבת של מלכנו

להכעיס אותו עד כדי כך? על כל פנים, בוא נשאל

את כאריבו עצמו."

הם הגיעו לביתו של כאריבו. אחד הסתתר תחת

הסף והשני מתחת לתקרה, כפי שציווה עליהם

המלך, וממתינים.

מלכנו, לכן הוא שלח אותנו להרוג אותך.

אך אנחנו יודעים כי אתה צייד טוב ואינך יורה ללא סיבה. מה הרעה שעשתה לך בת המלך? במה הכעיסה אותך הנחשונת החמודה?"

"אני מודה לכם מאוד שהייתם גלויי לב עימי" – אמר כאריבו. – "אין לי ולא היתה לי כל טענה נגד נסיכת הנחשים והאמינו לי, לא אליה שלחתי את חיצו אלא אל נחש מנומר ענק שאיים לתפוס אותה. ואינני יודע כיצד קרה שעיני תעתועני והחץ לא פגע במטרתו. ועתה, עשו עימי מה שתמצאו."

"אמרת לנו מה שחשבנו בעצמנו, כאריבו" אמרו הנחשים. "ועכשיו הישאר כאן ואל תירא, ואנחנו נחזור למלכנו ונספר לו כל מה ששמעו אוזנינו."

באומרם זאת, זחלו הנחשים לדרכם. הם הגיעו למלך, משפילים את ראשם ושותקים. קדרו פניו של מלך הנחשים והוא שואל:

"האם הרגתם את הצייד או שהשארתם אותו בחיים? מדוע אינכם מדברים! האם יבשו לשונותיכם?"

התקרבו הנחשים עוד קצת ואמרו:

"ברצונך- תדון אותנו למוות או תימחל לנו את פשענו, אך אנחנו לא הרגנו את כאריבו. הוא כלל

לא כיוון לבתך, אלא לנחש אחד חסר אמונה ומוסר, שרדף אחרי בתך."

"האם אמת בפיכם, עבדיי?" - קרא מלך הנחשים. "אמת בפינו, אדוננו" – ענו הנחשים.

"אם כך, מיד הביאו את הצייד בפניי, שיתייצב לפני מיד!"

הביאו הנחשים את כאריבו והמלך שואל אותו:

"אמור לי בן אנוש, האם תזהה את אותו הנחש חסר הבושה והמוסר, שרדף אחרי בתי?"

"אזהה אותו בין אלפי אלפים של נחשים, הו שליט עצום" - השיב כאריבו נלהבות.

מלך הנחשים שרק, ושריקתו נשמעה על פני שבעה הרים. כל נחש שהיה שם – כולם זחלו אל שליטם. היו שם המוני המונים של נחשים, שעין אדם לא תספור. והנחש השחור המנומר זוחל ביניהם, נחבא, נצמד אל האדמה כאילו קיווה שזו תסתיר אותו מעיני המלך.

"ראה שליט עצום" קרא כאריבו – "הנה אותו נחש. הוא זוחל בצד, מנסה להסתתר מפני עיניך."

המלך לא אמר כלום – רק הזעיף פניו ונאמניו הבינו מיד את כוונתו והתנפלו מיד על הנחש המנומר ותוך זמן קצר לא נותר ממנו אלא הזיכרון של פשעו והוא עצמו כאילו כלל לא היה קיים.

"ועתה כאריבו" אמר המלך, "בְּקֶשׁ מַמְנִי מַה שֶׁתַּחֲפוּץ: הִנֵּה אַרְמוֹנִי – קַח לְךָ מִה שֶׁרַק עֵינֶיךָ תִּרְאֶה אוּ יָדְךָ תִּיגַע."

"הַרְשֵׁה נָא לִי לְהַחֲלִיט, שְׁלִיט הַנַּחֲשִׁים" – אָמַר כְּאַרְיָבוּ.

בְּבִקְשָׁה, עִנָּה הַמֶּלֶךְ, תַּחֲלִיט.

כְּאַרְיָבוּ חָשַׁב רֵגַע, וְאַחֵר כֵּךְ אָמַר:

"אֲנִי רוֹאֶה בְּאַרְמוֹנְךָ עוֹשֵׁר רַב וְאֲנִי מֵאַחַל לְךָ שֶׁעוֹשֵׁר זֶה רַק יִתְעַצֵּם! שְׁתִּי כַּפּוֹת יָדַי הֵיוּ יְכוּלוֹת לִשְׁאֵת מִכָּאֵן הַרְבֵּה, אֲךָ לֹא אֲזִיז דַּבֵּר. אֲנִי צִיִּיד. אֲצַא בְּלִילָה לְצִיִּיד – הַלִּילָה יִיתֵן לִי אֶת מְבוֹקְשִׁי. אֲצַא בַּיּוֹם – וְגַם הַיּוֹם יִשְׁבִּיעַ אוֹתִי. אֲךָ אִם כֹּבֵר כָּל כֵּךְ נֹדִיב אֶתְּךָ אֵלַי, אֹמֵר לְךָ מַה מְבוֹקְשִׁי. הֵיכֵן מִסִּתְתֵּר הַגְּ'אַיִיֶּרְאָן, תִּישׁ הַהַרִים – אֲנִי יוֹדֵעַ. אֲךָ מַה הוּא אֹמֵר לִילְדוֹ – זֹאת לֹא אֲדַע. הַרְעַם רוֹעַם – אֲנִי שׁוֹמֵעַ, אֲךָ עַל מַה הוּא מִתְרַעֵם? אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת שְׁמֵהּ שֶׁל כָּל אַבְן, אֲךָ הָאֵם יֵשׁ לָהּ שִׁפָּה – אֵינִי יוֹדֵעַ.

אֶתְּךָ, לְעוֹמֵת זֹאת – כִּפִּי שְׁאוֹמֵרֵת הַשְּׁמוּעָה – מִבֵּין אֶת שִׁפְתוֹ שֶׁל כָּל מַה שֶׁקִּיִּים בִּיקוּם: הֵן הַחַי וְהֵן הַדּוֹמֵם. לְמַדְנִי נָא שִׁפָּה זֹו!"

"הוּ-הוּ, בֶּן אֲנוּשׁ" – עִנָּה מֶלֶךְ הַנַּחֲשִׁים – "אֶתְּךָ דוֹרֵשׁ הַרְבֵּה מְאוֹד! יָדַע כִּזֶּה זֶה הוּא נִטְלַע עֲצוּם. הָאֵם תַּצְלִיחַ לִשְׁאֵת אוֹתוֹ? שְׁקוּל וְחֲשׁוּב שְׁנִית! אֲךָ

אֲנִי אֶת מִילְתִּי נִתְתִּי וְאַקִּיִּים אֶת מַה שֶׁהַבְּטַחְתִּי. אֶתְּךָ לְךָ אֶת מַה שֶׁבְּקֶשְׁתָּ. הַבֵּט, הִנֵּה פְּנִינָה קִטְנָטְנָה: קַח אוֹתָהּ."

וּמֶלֶךְ הַנַּחֲשִׁים הִשְׁלִיךְ לְרַגְלָיו פְּנִינָה קִטְנָה, שֶׁהֵיִתָּה מוֹסֵתֵרֵת תַּחַת לְשׁוֹנוֹ. כְּאַרְיָבוּ הַמְּאוֹשֵׁר הַתְּכוּפֶּף לְהַרִים אֶת הַמֵּתְנָה, אֲךָ הַמֶּלֶךְ עָצַר בְּעַדוֹ: "הַמֵּתְנָה עוֹד רֵגַע כְּאַרְיָבוּ – טֵרֵם סִיִּימְתִי אֶת דְּבַרִּי. אֲנִי נוֹתֵן לְךָ אֶת מַחְצִית חֲכַמְתִּי וּמַחְצִית כּוֹחִי. אֲךָ זְכוּר: מַה שֶׁקִּיבַלְתָּ מִמְּנִי, לֹא יַעֲבוֹר מִמֶּךָ לְאַף אֶחָד. שְׁמֹר בְּקִנְאוֹת אֶת הַסּוּד, כִּי אִם תִּגְלֶה אוֹתוֹ – תִּהְפֹּךְ לְאַבְן."

כְּאַרְיָבוּ הִרִים אֶת הַפְּנִינָה, נִפְרַד מִהַמֶּלֶךְ וְהִלֵּךְ לְבֵיתוֹ.

הַפְּנִינָה הֵיִתָּה קִטְנָה – לֹא יוֹתֵר גְּדוּלָה מִגְּרַגֵּר אֶפּוֹנָה – אֲךָ הִיא פִּתְחָה אֶת אוֹזְנֵיוֹ שֶׁל כְּאַרְיָבוּ. כֵּאִילוֹ נִתְנָה לוֹ מוֹחַ חֲדָשׁ.

כְּאַרְיָבוּ עוֹמֵד לִיד בֵּיתוֹ. אִישְׁתּוֹ חוֹלְבַת אֶת הַפְּרָה וְהַעֲגָלָה מִשְׁתוֹקֵקֵת לְרוּץ לְאַיְמָה וְגוּעָה בְּעַצְב. הַפְּרָה עוֹנָה לָהּ בְּגַעִיָּה. כְּאַרְיָבוּ מִקְשִׁיב וְנוֹשֵׁךְ אֶת שִׁפְתוֹ. "אֵל תִּפְחָדִי יִלְדֵתִי" – אֹמֵרֵת הַפְּרָה – "הִיא לֹא תַחֲלוּב מִמְּנִי אֶת כָּל הַחֲלָב. אֲשִׁיר בְּשִׁבִּילְךָ, גַּם אִם אֲאַלֵּץ לְהַחֲבִיא קֶצֶת בְּקֶרְנֵי."

באותו רגע, שמע כאריבו מעין אנחה של השדה – מעל החיטה עבר משב רוח חמה. השיבולים השפילו בעצב את ראשיהם ולחשו: "אנו גדלים אך לא נזכה להגיע לזמן הקציר. רוח זו לא תיתן לנו להבשיל בשקט. היא תשרוף אותנו באישה." בשמעו זאת, גם כאריבו הרכין את ראשו וכך עמד, עד אשר שקעה השמש מאחורי ההר. אז הוא שב על עקבותיו לביתו, עם דאגה בלב וחורג'ון, תרמיל הציד שלו ריק. למחרת שוב יצא כאריבו לצייד. במרחק מה מביתו, הוא עבר ליד סלע שחור. חציו היה שקוע בנהר וחציו עמד על הקרקע. כאריבו עשה צעד כדי להיכנס לנהר ולעקוף את הסלע, אך לפתע הוא עצר. הוא שמע כיצד הנהר אומר לסלע: "הו אבן שחורה! את חושבת שעוד הרבה זמן תעמדי כך בדרכי? כבר הצלחתי לשטוף חצי מהבסיס תחתך ואת מתנדנדת כבר ברוח. אם לא היום, אז מחר תצנחי אל קרקעיתי, שם אפורר אותך לחתיכות, אשטוף אותך לחול דק. ואז דרכי תהיה רחבה!" "ולואי ויבש המעיין שהוליד אותך!" – ענה הסלע. "לו ידעת מדוע אני עומד כאן, היית עוקף אותי וממשיך לזרום. אני מסתיר מפני האנשים את אוצרו של טיניינה הדרקון. אם עיניהם יראו אותי, תשתלט

לכאריבו מתחשק לצחוק אך רחמיו נכמרו על העגלה. הוא אומר לאישתו: "אל תהיי כל כך חמדנית. קחי את הקנקן ושאי אותו הביתה, חלבת מספיק." למחרת, כאריבו רואה בחצר צפרדע מקפצת, ולעומתה צועד החתול. החתול אומר לצפרדע: "לאן את קופצת, צפרדע?" והצפרדע התנפחה בזעם וענתה: "חתיכת בטלן-בלי-בית שכמוך! אין לך נימוסים? אתה לא יכול קודם לברך אותי לשלום ורק אחרי זה לשאול מאין ולאן אני באה?" התנפחה לה עוד יותר, וקופצת הלאה בגאווה. שוב צחק כאריבו, ואיתו נצחק גם אנחנו, קורא יקר, כל כך נצחק שאפילו תפוח לא יוכל להישאר בין שיניו.

יום אחד יצא כאריבו לצייד. עבר הוא ליד שדה חיטה. הייתה זו חיטה כה גבוהה, עד שגבר רכוב על סוס יכל ללכת בתוכה לאיבוד. הביט כאריבו בחיטה, שמח וחשב לו: "עמי נולד על אדמה זו והיא מאכילה אותו. אנשים הגונים עמלו ואנשים הגונים יאכלו לשבע. יספיק לכולם: לאבות ולבנים".

תחתיהם את האדמה. כולן ממהרות לאן שהוא: זו לכאן וזו לכאן. התפלא מאוד כאריבו. כל כך הרבה שנים חי הוא בעולם הזה ולא ראה דבר כזה, או שמע על דבר דומה.

"מה קרה לנמלים אלו? לאן הן כולן הולכות?" – חשב לעצמו. לא הספיק לסיים את דבריו, כאשר הוא נדהם עוד יותר: מעליו נשמע כל רעם, כאילו מישהו שבר ענפים יבשים או הפיל אבנים מההרים. הביט כאריבו מעלה, והנה על מורדות ההרים רצים עדרים של ג'אייראנים – אחד אחרי השני, באלפיהם! אחד משיג את השני, מצטופפים, משלבים את קרניהם. אם אחד ייפול, יישאר במקום – האחרים רומסים אותו בריצתם.

"מי הפחיד כל כך את הג'אייראנים העדינים האלה" – חשב לעצמו כאריבו.

כך או כך, משהו מסתתר בזאת. טוב אעשה אם אעזוב את המקום הזה.

אך הוא לא הגיע רחוק. בטרם עשה צעד אחד, נפלה מלמעלה עדה שלמה של איילים בכל מיני גוונים. כמעט הפילו את הצייד מרגליו, וממשיכים במרוצתם.

"מהר, מהר" – הם אומרים. לא נותר לנו זמן רב! אתם שומעים כיצד האדמה נוהמת תחתינו? אם לא

עליהם תאוות הבצע – הם יחטפו את הזהב ויצוו על אחרים לעבוד עבורם. ויותר דמעות ייזרמו משום כך, מאשר יש בכך מיים, נהר."

כל העולם חשך בעיניו של כאריבו
"עמי המסכן!" – חשב – "עוד טרם חלף אסון אחד וכבר השני עומד על סף דלתך".

לא ידוע כמה זמן עמד כך כאריבו בתוך המים – כנראה הרבה זמן. עד שלבסוף, הצינה חדרה לעצמותיו, הוא התנער ואמר:

"אוהו! השמש כבר שקעה מאחורי ההר ואני עדיין עומד כאן במקום. אני שומע הכל, מבין את שפת-כל: החי והדומם, אני רואה שאסון מתקרב אלינו אך כיצד למנוע אותו – לא אדע."

חרק בשיניו והלך בלב כבד לביתו. בדרך הרג מה שנקרה לדרכו: שני ג'אייראנים וחזיר בר אחד, אך גם זה לא שימח אותו. אפילו השאיר הוא את כל מה שצד בהרים ושוב שב הביתה בחורג'ון ריק.

לילה שלם לא ישן כאריבו. לילה שלם חשב מה לעשות.

למחרת בבוקר שוב יצא לצייד. בלב כבד, ולאן – בעצמו לא יידע. לאן שישאוו עיניו. והוא הגיע לאיזה עמק. והנה הוא רואה: כל העמק כאילו מוצף בנמלים. כה רבות היו, עד כי לא ניתן היה לראות

היום, אז מחר: הר יכה בהר, אש תפרוץ מהאדמה.
אבוי למי שיישאר בסביבה!

"ולוואי והייתי מת!" – צעק כאריבו. כה עדינות כל החיות האלה, ובאיזה אבנים כבדות היכוני. מדוע אני עדיין עומד כאן? מהר, כאריבו, מהר, כי ביתך עלול להתמוטט! חסום את האסון, עמוד מולו!

ואכן, כאריבו רץ כה מהר, עד כי סוס לא היה משיגנו. לא היינו מספיקים, קורא יקר, לעשן נרגילה אחת – וכבר היה בביתו.

הוא קרא לגזיראי הכרוז ואת אחד משכניו ואמר להם:

"עברו בכל הכפר, אל תפסחו על אף בית זמנו את כולם: גדולים כקטנים. אימרו כי כאריבו רוצה לראות את כל העם. וכי הוא חייב לבשר להם בשורה חשובה.

הגזיראי רץ לכיוון אחד, השכן בכיוון שני. רצים הם מבית לבית וקוראים:

"הו שכנים, בני הכפר! נערים ונערות! זקנים וזקנות! היאספו חיש מהר בביתו של הצייד כאריבו. יש לו משהו חשוב ביותר לבשר לכם!"

זקנה אחת השאירה בצק, בטרם הספיקה ללוש אותו. אפילו לא רחצה את ידיה. זקן אחר זרק את החרמש, אותו הוא השחיז, נערה הפסיקה לחלוב

את הפרה, אם סילקה את תינוקה מאצל שדה, צעיר לא הספיק לרדת מסוסו. כולם רצים להיענות לקריאתו של הגזיראי.

"אנחנו מקוים שלא קרה משהו רע" – אמרו. מדוע זה כאריבו קורא לנו בשעה כזו? אמור לנו, גזיראי! אך הגזיראי לא עונה, אלא רץ הלאה. כולם זומנו והגיעו: גדולים כקטנים.

והנה הם רואים – כאריבו עומד בפתח ביתו ופניו לבנים כנר. הוא השפיל את פניו ושקע בהרהורים כבדים.

ולפניו – שלש ערמות של אפר.

התקרב אליו קשיש, בעל זקן לבן, ואומר לו: "למה זימנת אותנו? איזה סוד מסתתר מאחורי שלש הערמות של האפר? דבר בני, ואנו נקשיב לדבריך."

"לא אסתיר מפניכם מה שהייתי מסתיר מאויבי" – אמר כאריבו.

את שלשת הערמות של האפר שפכתי אות לשלשה אסונות שעומדים לפקוד אתכם בזמן הקרוב.

האסון הראשון הוא רעב. החיטה גדלה בשדות, אך לא תבשיל. לא יאספו אותה ידיכם. רוח חמה תשרוף את כל היבול. ואתם, אל תחכו ליום זה ומיד התחילו בקציר. למרות שהחיטה תהיה עדיין ירוקה,

היות ולא קלטה עוד לתוכה את כל העוצמה מהשמש, אתם תוכלו לאכול אותה. אם אני משקר, אם מילותיי לא יתגשמו, שיפכו את האפר הזה על ראשי."

"ואת הערימה השניה של האפר, שפכו על ראשי אם לא יתגשם הדבר הבא שאספר לכם.

שם, מתחת לסלע השחור, מונח אוצרו של טיניינה. הנהר שטף את בסיס הסלע, אשר, אם לא היום אז מחר, יתמוטט אל תוך הנהר ויגלה מערה ובה זהב.

הזהב ימשוך אתכם, אך שימרו ממנו מרחק של אלף צעדים. יש לכם אוצר. אוצר השווה יותר מכל הזהב שיש בעולם: ידידות המאחדת אתכם. היאחזו בידידות זו בשתי ידיים. אם תשכחו אותה, האוצר של טיניינה ימשוך אתכם ודם כה רב יישפך, עד כי שור שלם יוכל לטבוע בו!"

"ואת הערימה השלישית של האפר, שיפכו על ראשי אם מה שאגלה לכם מיד לא יהיה אמת

היום או מחר, ההרים ירעדו, אש תפרוץ מתוך האדמה ולא ישאירו מבתיכם אבן על אבן. שאיש לא יראה זאת, שאיש לא ישמע זאת! עזבו מיד את הסביבה!

אך אני יודע שליבותיכם יישארו כאן, וכאשר יחלפו שלשת האסונות – תחזרו חזרה."

השתתק כאריבו, וגם אנחנו נשתתק, קורא יקר. ויענה לו מי הזקן משנינו.

שוב צעד קדימה הסב הזקן ואמר:

"אולי אתה דובר אמת, כאריבו. אך כיצד נוכל להאמין לך?"

לקחת את כל העם מאדמתו, זה כמו לשלוף עץ צ'ינארה עם שורשיו. כמו להפריד גדי מאמו, כמו לגרש צפור מקינה. אפילו המרור בארץ מולדתך, מתוק מדבש בניכר. מי שם מילים אלו על לשונך, מי לחש לך אותם לאוזן?"

"אווה, אבי הנכבד" – נאנח כאריבו. "עדיף היה לו לא שאלת אותי שאלות אלו. לשוני קשורה בשבועה, וחיי תלויים בה. אם אפר אותה – לא תראוני חי. אבל לטובתכם, לטובת עמי, אספר לך." כאריבו הוריד את הפנינה אשר הייתה תלויה על צווארו, ואמר:

"הביטו בפנינה זו. נתן לי אותה מלך הנחשים. היא קטנטונת, אך כוחה רב. היא שפתחה לי את אוזני ועיניי. הודות לה, שמעתי את המילים אשר אני מספר לכם.

על כי יהיה רעב, נודע לי בשדה. ספרה לי על כך החיטה "

באותו הרגע, הפך כאריבו לאבן עד ברכיו.

נדהמו האנשים, וכאריבו המשיך בדבריו:
"יומם ולילה נלחם הנהר בסלע, מתקוטטים ללא הפסק. שמעתי את ויכוחם וסיפרתי לכם עליו."
ברגע זה, הפך כאריבו לאבן עד מותניו.
"אתם יושבים לכם לבטח בבתיכם, וההרים בינתיים התרוקנו. הג'איראנים נטשו את שבילי ההרים, הנמלים נמלטו מהעמק והאיילים את מקומות מסתוריהם.
הם שסיפרו לי על הסכנה המתקרבת "
ובאותו רגע, הפך כאריבו כולו לאבן.
התעצב העם, כולם בכו – המבוגרים והילדים כאחד. אך כשסיימו לבכות הלכו לשדות החיטה.
נעמדו בשורות בתוך השדות וקוצרים הם את החיטה במגליהם. מי שגומר את החלקה שלו, הולך לעזור לשכנו.
לפתע רוח חמה הייתה בשדה מקצה עד קצה. השיבולים היו ירוקים וגבוהים כגובה האדם. אך כאשר נשבה הרוח, התייבשו ונפלו מיובשים על האדמה.
לאנשים נותר חיטה רק מה שהצליחו לאסוף באותו היום. מה שנשאר בשדה, הרוח שרפה וערבבה עם האדמה.

למחרת, עוד בטרם הנץ השחר, אנשים עזבו את בתיהם ובשיירה ארוכה, יצאו לדרך.
הגיעו לנהר ומה רואות עיניהם: היכן שעמד הסלע השחור, מונח לו כעת האוצר של טיניינה.
אך העם זכר את דברי כאריבו!
הנשים והנערות כיסו את עיניהן במטפחות והגברים רק קימטו את גבותיהם ועברו ליד.
הם טיפסו על הר גבוה, אחר כך ירדו לעמק נרחב והשאירו את ארצם הרחק מאחריהם.
מה היה אחרי כן במדינה זו ומה לא היה, זאת איש לא יידע. אומרים שכל ההרים התערבבו יחדיו: קטנים צמחו והגיעו עד שמיים וגדולים שקעו באדמה ותחתיהם נוצרו עמקים.
אך מתוק הוא העשן של המדורה הביתית. והעם שב לארצו.
כמו נמלים מתקבצות חזרה, אחרי שקינן מפוזר – כך האנשים בנו שוב את בתיהם במקום הישן.
ועוד אומרים, שבמקום שכאריבו הפך לאבן, פרץ מעין וגדל עץ צ'ינארה גדול אשר כיסתה אותו בצל עליו.
ולוואי ותמיד יוכל לשמוח בצילו המרענן וששמו יישאר בליבותינו לנצח.